

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSCOVIH USTANOV.

LETNIK 23. ŠTEV. 4.

JULIJ — AVGUST 1927.

SAVIO D. VIDI V PRIKAZNI LEONA XIII.
IN ANGLEŠKO.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNI-
ŠTVO NA RAKOVNIKU V
LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Ko bodo zapeli zvonovi. — Marija Pom. kristjanov. — Triumf Marije Pomočnice. — Naši misijonarji poročajo. — Poročila iz naših zavodov. — Naš novi kardinal. — Naši razgovori. — † Kanonik dr. Ferdinand Čekal. — Razno.

SLIKE: *Clarisseum. Sal. zavod na Madžarskem. — Sarria (Špansko): G. Rinaldi blagoslavlja zastavo živših gojencev. — Tukaman (Argentinija): Otvoritev novega sal. zavoda. — G. Jos. Kerec sal. misijonar na Kitajskem. — Msgr. dr. Avgust Hlond, sedaj kardinal sv. katoliške cerkve.*

Blagoslovljenje zvonov.

Veliko slavje ob priliki blagoslovitve novih zvonov za svetišče Marije P. na Rakovniku se bo vršilo po sledečem sporedu:

V nedeljo 14. avgusta.

Dopoldne služba božja kakor o drugih praznikih.

Popoldne ob **2 uri zbirališča pri tovarni Samasa**, slovesen prevoz novih zvonov iz tovarne na Rakovnik. K sprevodu so povabljeni tudi belo oblečeni otroci in narodne noše.

Ob **3 uri** slovesna blagoslovitev zvonov. Po blagoslovitvi se podeli blagoslov z Najsvetejšim. Takoj nato se potegnejo zvonovi v zvonik.

Zvečer ob **8. uri** govor „*Pomen salez. sotrudništva*“, nato procesija z Marijinim kípom in otvoritev zvonov. Procesija se vrši s prižganimi svečami.

Vnebovzetje M. D. 15. avgusta.

Ob **4. uri** zjutraj prva sv. maša.

Ob **5. uri** sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudstvo nato govor: „*Dušne koristi salez. sotrudnikov*“.

Ob $\frac{1}{2}$ **10 uri** govor „*Salez. sotrudništvo in Marija*“, nato pontifikalna sv. maša. Po slovesni sv. maši shod sotrudništva in sicer shod pospeševalcev in pospeševalk v kriпти, shod drugih sotrudnikov v svetišču.

Popoldne ob $\frac{1}{2}$ **4 uri** govor „*Salezijanski misijoni*“, nato blagoslov z Najsvetejšim

Češčenje presv. Srca.

V avgustu: 1. 2, 7 — 2. 3, 1 — 3. 6, 22 — 4. 9, 16 — 5. 8, 13 — 6. 6, 11 — 7. 1, 3 — 8. 5, 6 — 9. 2, 10 — 10. 7, 4 — 11. 2, 14 — 12. 9, 21 — 13. 6, 24 — 14. 1, 19 — 15. 3, 25 — 16. 9, 5 — 17. 4, 27 — 18. 5, 17 — 19. 6, 29 — 20. 1, 15 — 21. 6, 20 — 22. 4, 24 — 23. 3, 12 — 24. 5, 8 — 25. 6, 2 — 26. 6, 30 — 27. 3, 26 — 28. 7, 9 — 29. 2, 18 — 30. 6, 23. — 31. 9, 28.

V septembru: 1. 5, 21 — 2. 8, 10 — 3. 9, 13 — 4. 6, 3 — 5. 4, 16 — 6. 2, 8 — 7. 8, 24 — 8. 1, 5 — 9. 7, 15 — 10. 5, 14 — 11. 4, 28 — 12. 6, 20 — 13. 1, 18 — 14. 3, 23 — 15. 9, 12 — 16. 7, 26 — 17. 8, 17 — 18. 4, 6 — 19. 1, 22 — 20. 5, 2 — 21. 5, 9 — 22. 9, 29 — 23. 7, 4 — 24. 8, 27 — 25. 9, 25 — 26. 4, 30 — 27. 7, 1 — 28. 5, 11 — 29. 9, 24 — 30. 4, 19 — 31. 2, 7.

Novi častilci. 30. 6, 23 = Klainošek Katarina — Kokot Marija — Baligač Elizabeta — Prša Marija. — Vesel Marija.

Umrlj. V Dragošah pri Železnikih je umrla dolgoletna salez. sotrudnica g. **Apolonija Kavčič**, ki radi svojega neumornega delovanja zasluži, da se je posebno goreče spominjamo v molitvi. Ko je spoznala sal. družbo, se je začela zanjo zanimati, jo dodpirati in je ostala zvesta sotrudnica tja do smrti. S posebnim veseljem je delovala za svetišče Marije Pom. kr., za kar jo je Marija gotovo bogato obdaruila. Naj ji sveti večna luč!

Nadalje priporočamo v molitev: Vogrinc Terezijo iz Zg. Kamenščaka — Joos Josipino iz Mokronoga — Pregrad Marijo iz Št. Vida — Kociper Ivana iz Ljutomera — Sagadin Marijo iz Slovenjevca — Juvanec Cilko iz Cerknice — Oman Marijo iz Rateč — Zidar Jakoba iz Gorelc — Žumer Amalijo iz Planine — Avbelj Marijo iz Ljubljane.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Ko bodo zapeli zvonovi. . . .

Marija si je izbrala Rakovnik za kraj, kjer s posebno radodarnostjo siplje na svoje častivce milosti in dobrote. O tem pričajo neštete uslišane prošnje, pričajo zahvale, ki jih prejemo dan na dan. Jasno je, da Marija Pomočnica kristjanov hoče, da je Rakovnik središče njenega češčenja za vso našo milo domovino, kakor je njeno svetišče v Turínu, ki ga je postavil naš častitljivi ustanovnik, kraj, od koder se razlega Marijina slava po vsem svetu, kjerkoli delujejo don Boscovi sinovi.

Naša cerkev Marije Pomočnice je bila zgrajena s prispevki, ki so jih darovali Marijini častivci iz vse Slovenije. Lahko rečemo, da si je Marija sama postavila to svetišče, ker je ona sama vzbudila toliko velikodušnih src, ki so nam naklonila sredstva za zidavo. Naše svetišče je tedaj Marijino delo.

A to svetišče še ni popolnoma dovršeno. Manjka še marsikaj, kar pa bo gotovo prišlo polagoma. Cerkev še ni poslikana, manjka klopi, orgelj, lestencev (lustrov), križevega pota. Tudi stranski oltarji so le deloma dovršeni; kar je provizoričnega, še čaka dovršitve. Najbolj smo pa vsi pogrešali zvonov. Kaj je cerkev brez zvonov? Zdi se, kakor da ji manjka življenja. Kaj so prazniki, kaj cerkvene slovesnosti, ako jih ne spremlja petje zvonov, ki se razlega daleč na okrog, vabi, kliče in oznanja radost in veselje? Kako lepa in ginljiva je naša vsakoletna procesija Marije Pomočnice; toda še vse drugače bi nam segala v srce, ako bi med petje, godbo in molitve vpletali zvonovi svojo praznično pesem, dvigajočo se visoko k nebu.

To smo čutili vsi in vsi smo imeli eno željo v svojem srcu: oh, da bi kmalu naša cerkev dobila zvonove! Posebno so to čutile naše blage sotrudnice, ki se tako odločno in požrtvovalno trudijo za Marijino čast. Zato so nas bodrile:

— Napravite še zvonove! Morate!

— Bomo počakali, da malo poplačamo dolgove za cerkev, potem . . .

— Nič, potem! Takoj jih naročite! Za zvonove bodo dali radi vsi, celo tisti, ki doslej še niso prispevali za svetišče. Radi zvonov vam ne bo zmanjkalo milodarov za poravnanje dolgov.

— Toda kakšne? Železne? Stanejo manj in za silo tudi pojo.

— Nič železne! Mariji napravite bronaste zvonove, da jih bo vesel vsak Marijin častivec, ko bodo oznanjali s svojim srebrnim glasom Marijino slavo.

— Toda bronasti so dragi, železni bi stali mnogo manj . . .

— Za Marijo ni nobena žrtev prevelika. Bronasti naj bodo, pa amen!

Tako so govorile naše sotrudnice, tako so govorili naši blagi sosedje, ki so vzljubili rakovniško Marijo z vsem srcem.

Spoznali smo v teh glasovih glas Mater božje in smo se odločili brez dolgega posvetovanja, brez omahovanja. Naročili smo zvonove in sicer take, ki bodo res kras naše cerkve, veselje in radost vse okolice, ponos našega sotrudništva in drugih naših dobrotnikov. Ob enem pa smo prosili za prispevke natihoma, brez hrupa, tako da je javnost komaj vedela za naše načrte. Prepustili smo Mariji sami, naj ona vodi dobrot-

na srca. In res jih vodi. Od vseh strani nam prihajajo milodari za nove zvonove. Tudi prebivalci rakovniške okolice so hoteli dokazati, kako priljubljeno jim je naše svetišče in kako jim je na srcu, da bi čimprej zadoneli novi zvonovi. Bili so zelo veliku-dušni. Mož, ki si je s trdim delom svojih rok nekaj prihranil, je prišel in rekel: „Jaz dam tisoč dinarjev za zvonove“, in odrinil je tisočak z radostjo v srcu. Marija mu bo plačnica v nebesih: ne bo mu žal te žrtve, ko bo stopil pred sodnji stol božji.

Zvonovi za naše svetišče so sedaj dovršeni. Pravijo, da so krasni, ker se je ulivanje izredno posrečilo. Glasovi so čisti, da bolj bití ne morejo. Marija je čuvala nad delom.

Štirje so, štirje glasniki Marijine slave.

Kmalu bodo zapeli. **Dne 15. avgusta** bo velik Marijin praznik že sam po sebi. Za nas bo pa še večji, ker se bodo tedaj naši zvonovi prvikrat oglasili iz visokih lin in zapeli pesem, po kateri tako hrepene naša srca.

Sotrudniki in sotrudnice, kakor tudi vsi Marijini častivci! Za ta praznik Vas vabimo vse na Rakovnik.

To bo slovesen dan, ki nam ga pripravlja Marija, to bo praznik, ki se ga bomo spominjali z radostjo vse življenje. Tedaj bodo zapeli novi zvonovi Mariji v čast, v naših srcih pa bo zapela nova pesem hvaležnosti in ljubezni do Marije.

Marija Pomočnica kristjanov.

Marija je mati božja, ob enem pa tudi naša najboljša mati. V vseh težavah in stiskah nam pomaga, nas varuje in ščiti. Nešteta množica je onih, ki so po Marijini priprošnji zadobili dušnih in telesnih milosti. Pravzaprav je Marija, po zatrdilu cerkvenih učencov, posredovalka za vse milosti, tako da vse, kar prejmemo, prejmemo po Mariji. Ni čudno tedaj, da še nihče ni bil varan v zaupanju do Marije, ako se je s pravim srcem obrnil k njej za pomoč.

Po vsej pravici se imenuje tedaj Marija — Pomočnica kristjanov: pomočnica, ker pomaga v vseh časnih in dušnih potrebah ne samo posameznikov, ampak tudi vsega krščanskega ljudstva. O tej resnici izpričuje postanek praznika Marije Pomočnice.

L. 1571. je kristjanom pretila grozna turška nevarnost. Tedaj vladajoči papež Pij V. se je v tej stiski obrnil k Mariji za pomoč in ukazal vernemu ljudstvu, naj z njim vred moli k Mariji, da reši krščanstvo pred nasilnim sovražnikom. Turki so bili pri Lepantu popolnoma poraženi. Ves krščanski svet je videl v tem očitno pomoč Matere božje.

Papež pa je odredil, naj se Kraljica nebes in zemlje v lavretanskih litanijah od tedaj kliče tudi pod imenom „Pomoč kristjanov“.

V preteklem stoletju pa je Marija skoro čudežno rešila Pija VII. iz petletne ječe, v katero ga je bila vrgla ošabnost Napoleona. Pregarjeni papež je prosil Marijo za pomoč in naročil vernikom, naj prosijo presveto Devico, da ga reši. Ko nihče ni mislil, da bi se stanje papeževo moglo obrniti na bolje, se je zgodilo to, kar je, na splošno veselje krščanskega ljudstva, vrnila papežu prostost. Papež je tedaj, dobro se zavedajoč, komu se ima zahvaliti za pomoč, ukazal, naj se 24. maja praznuje praznik **Marije Pomočnice kristjanov.**

Pa to sta samo dva dogodka, ki pričata o mogočnosti Marijine priprošnje pri Bogu. Napisali bi lahko dolgo vrsto knjig. polnih čudežnih dogodkov, ki so se vršili na priprošnjo Matere božje, Pomočnice kristjanov.

Iz tega sledi, da moramo imeti v Marijo popolno zaupanje. Premislimo pred vsem, da nam Marija **more** pomagati. Če ima priprošnja svetnikov v nebesih tako moč, da

uteši jezo božjo in izprosi milosti od Boga, kolikor bolj to premore Mati božja, Mati Kristusova, Kraljica nebes, ki sedi na desnici božji. Bog je zapovedal, naj ljubimo in spoštujemo očeta in mater, mar bi božji Zveličar sam prelomil to zapoved? Kristus je apostolom obljubil: „Če boste kaj Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal; koliko prej bo dal lastni Materi, ako ga ona kaj prosi.

Marija pa nam tudi **hoče** pomagati. Saj je Marija naša najljubeznivejša mati. Kdo pa rajši pomaga otroku, kakor mati, ki bi

pravega zaupanja, brez globoke vere, brez prave čistosti srca. Zatekamo se k Mariji, obenem pa imamo srce navezано na greh, na posvetnost, na minljivost tega sveta. Naša molitev često ne izvira iz pravih nagibov ali pa prosimo časnih stvari, ki bi mogle škodovati naši duši. Tako se lahko zgodi, da nam ljubi Bog pošlje bolezen, trpljenje, preizkušnje s tem namenom, da bi v njih dozoreli za nebesa, se spokorili za svoje grehe in odtrgali srce od posvetnosti. Umevno je, da naša molitev tedaj vsaj navidezno,

CLARISSEUM. SAL. ZAVOD NA MADŽARSKEM. UČILNICA.

dala zanj celo svoje življenje? Prvi Jezusov čudež se je zgodil na Marijino priprošnje. Angel jo je pozdravil z besedami: „Milosti polna“. Ko pa jo je obsenčil sv. Duh in je moč Najvišjega prišla nad njo, je bila še bolj napolnjena z milostjo. Že pri navadnem človeku pa je znamenje popolnosti, da rad da od svoje obilnosti. V koliko večji meri mora biti ta popolnost v Mariji!

Vendar se nam včasih dozdeva, da Marija naših prošenj ne usliši takoj ali pa sploh ne. Da, tudi to se lahko zgodi, toda vedno le po naši krivdi. Mnogokrat molimo brez

ne bo dosegla zaželenega uspeha. Pravim, vsaj navidezno, ker tudi v tem primeru je naša molitev gotovo uslišana tako, kakor je najbolj prav za našo dušo. Ljubi Bog nam bo po priprošnji Matere božje podelil milost stanovitnosti in vdanosti v voljo božjo, da se bo naše trpljenje dejansko obrnilo v našo dušno korist.

Zatekajmo se torej k Mariji Pomočnici z vsem zaupanjem in okusili bomo, kako dobra, kako mila, kako dobrotljiva je naša nebeška Mati in kako srečni smo, da se smemo imenovati njeni otroci.

Triumf Marije Pom. kristjanov.

Letošnji praznik Marije Pom. kristjanov kljub dežju, ki je motil praznik, lahko imenujemo triumf Marije Pomočnice. Kljub dežju, ki je lil v soboto in nedeljo, je prišlo toliko ljudstva, da je napolnilo nele svetišče, ampak tudi vse druge razpoložljive prostore v zavodu. Prišli so od blizu in daleč, celo s Primorskega in Hrvaškega. Od sobote popoldne do nedelje zvečer, lahko rečemo, je prihajanje ljudstva na Rakovnik tvorilo nepretrgano procesijo romarjev. Praznik je pokazal, kako daleč se je razširilo čiščenje Marije Pom. kristjanov in kako zelo se je vkoreninila ta pobožnost v srcih vernih Slovencev.

Sobota.

Dež, ki je začel liti zgodaj v jutru, je v premnogih vzbudil mnenje, da bo letošnje leto udeležba neznatna. Toda slovensko ljudstvo, ki ljubi Marijo, se ne ustraši dežja: ljubezen do Marije je zmagala vse težave in z veselim obličjem — zadovoljno, da je moglo trpeti kaj za Marijo — je prišlo ljudstva skoraj več, kakor v letih najlepšega vremena. Koliko jih je prišlo mokrih, utrujenih, toda nihče z nevoljnim obličjem. Krepila jih je vera, da jim bo trud pomnožil plačilo.

Kmalu popoldne so romarji napolnili svetišče do zadnjega kotička. Polna je bila srednja ladja, polni stranski kapeli, polna oba kora. In iz sto in sto src je kipela molitev in za molitvijo petje, in nepretrgana vrsta gorečih Marijinih častilcev se je kleče plazila krog oltarja Pomočnice kristjanov in pričala o živi veri in goreči ljubezni. Kdor je opazoval te prizore, pač ni mogel ostati mrzel.

Večerna pobožnost.

Zvečer ob osmih se je vsa množica romarjev zbrala pred lurško votlino. Čaroben je bil pogled na podobo Brezmadežne, ki jo je obdajalo nebroj raznobarnih balončkov. Prav tako čaroben je bil pogled na slikovito množico, ki je polnila širen prostor, s prižganimi svečkami v rokah, čakajoč na večerno procesijo. Po čarobno razsvetljenem zatišju pod zelenim drevjem, pa je odmevalo petje in kipele v noč. Pevanje lepih Marijinih pesmi so zaključile lavretanske litanije, med katerimi se je množica s prižganimi svečami pomikala proti svetišču

in se ondi zbrala k večerni pobožnosti. Tu je bila pridiga o Mariji, potem pete litanije in slednjič blagoslov z Najsvetejšim.

Ponoči.

Večerna pobožnost je minula, svetišče pa je ostalo polno gorečih častilcev M. Pomočnice. Vsak prostor, ki ga je pustil odhajajoči romar, je takoj zasedel drugi romar in tako se je vrstilo vso dolgo noč in potem ves drugi dan. Koliko molitev se je to noč dvignilo k Mariji, ve le ona, ki jih je poslušala in gotovo plačevala z bogatim blagoslovom. In koliko petja! Vso noč molitev, petje; petje molitev. A nele v svetišču, tudi v drugih prostorih v zavodu, ki so jih polnili romarji, se je nudil isti prizor: tudi tam petje, tudi tam molitev. Bila je pobožna noč, kakor se vidi redkokje in redkokdaj, noč, ki je bila vsa posvečena Mariji.

Kdor je opazoval te prizore, vsak se je čudil, koliko zmore ljubezen do Marije. Bili so taki, ki vsó noč niso zatisnili oči, ki so vso noč peli in molili. Bili so taki, ki radi gneče niso mogli ne poklekniti, ne sestiti in so stali vsó noč v oni gneči in vso noč častili Marijo. Drugi dan se je zdelo, da niso prav nič utrujeni. Ljubezen do Marije je vse premagala.

Zjutraj.

Nepopisno zadovoljstvo se je razlilo po obličjih romarjev, ko so zjutraj ob treh opazili duhovnika in zaslišali zvonček, ki je naznanil začetek obhajanja. Ta dan ni zadostovala obhajilna miza: obhajalo se je po vsem svetišču. Več tisoč duš se je ta dan pokrepilo s kruhom močnih.

Ob pol štirih so se začele sv. maše, ki so se vrstile do devetih. Glavne sv. maše so bile: ob petih za sotrudstvo, ki jo je daroval g. kanonik msgr. dr. Merhar; ob sedmih za gojence, ki jo je daroval g. kanonik Volc in ob desetih pontifikalna, ki jo je daroval milostljivi gospod Čerin, prošt novomeški.

Dva govora, eden ob pol šestih (govoril vlč. g. dr. Volčič), drugi ob pol desetih (govoril spirital vlč. g. Janko Cegnar) sta povelečevala Marijino čast in dobroto ter vabila ljudstvo, naj časte tisto, ki se ne imenuje zastonj Pomočnica kristjanov.

Po pontifikalni sv. maši je bil shod salez.

sotrudništva v svetišču.

Procesija.

Dež, ki je že v soboto skušal ovirati slavnost in ni zmagal, jo je hotel ovirati tudi v nedeljo. Nekoliko je motil, a zmagal ni. Po številu ni bila udeležba prav nič manjša kakor v lepem vremenu. Nele svetišče, kjer je govoril vseučiliški profesor vlč. g. dr. Rožman, ampak tudi dvorišče, kjer je govoril vlč. g. Meze, je bilo polno ljudstva. Procesija, ki jo je vodil milostljivi g. prošt, se je vršila v sledečem sporedu: Bandero Marije P. kr. — Oratorijanci iz

Procesija se je vrnila skozi cerkev na dvorišče zavoda. Tu se je podelil blagoslov z Najsvetejšim. Po blagoslovu so prenesli kip Marije Pomočnice spet v svetišče in ga postavili v podnožje oltarja. Tu so se godili ginljivi prizori. Kakor dobri otroci krog dobre matere, tako so se gnetli romarji krog kipa Pomočnice kristjanov, ga poljubljali, se ga dotikali in trgali cvetke, s katerimi je bila okrašena nosilnica, da ni ostalo o cvetkah niti sledu. Vsak je želel odnesti kak spominček. In ko so odhajali, je marsikdo imel solzne oči. Bili so prizori žive vere in velike ljubezni.

SARRIA (ŠPANSKO) G. RINALDI BLAGOSLAVLJA ZASTAVO BIVŠIH GOJENCEV.

Mladinskega doma in Rakovnika — Gojenci salez. zavoda — Možje — Godba gojencev z Rakovnika — Marijine družbe — Gospe — Godba Mladinskega doma — Belooblečeni otroci — Pevci — Duhovščina — **Kip M. P. kr.** — Narodna noša — Marij. družbenice z dežele — Občinstvo.

V procesiji, tik pred duhovščino, so dečki nosili šest tabel srebrnih src, darovanih v letu 1926—27 v zahvalo za razne od Marije Pom. zadobljene milosti. Te nove table, ki govore o veliki dobroti Pomočnice kristjanov, vise v svetišču in kličejo vernim, naj se v svojih potrebah z zaupanjem obračajo k dobri Kraljici.

* * *
Naj bo hvala vsem romarjem, ki so se kljub slabemu vremenu tako številno udeležili slavnosti. Prepričani smo, da jim to romanje ne bo brez koristi. Marija jim bo težave, ki jih je nudilo romanje, bogato poplačala. Na svidenje še večkrat!

Obenem se zahvalimo milostljivemu g. proštu, ki je s svojim pontifikalom in udeležbo pri procesiji visoko povzdignil zunanji sijaj. Naj bo tudi njemu Marija radodarna plačnica.

Enako se zahvalimo vlč. gg. kanonikoma msgr. dr. Merharju in Volcu in vlč. g. župniku Barletu in vsem g. spovednikom.

Najlepša hvala tudi g. govornikom, ki so s svojimi krepkimi govori znali netiti novó zaupanje in novo ljubezen do Pomočnice kristjanov.

Zahvalimó se tudi vsem Marijinim družbam in njihovim voditeljem. Žal, da se radi dežja niso mogle polno številno udeležiti z zastavami, kakor so obljubili njihovi voditelji. Pa drugič!

Priznanje in zahvalo zaslužijo tudi narod-

ne noše, ki jih je kljub deževnemu vremenu prišlo 45. Naj ostanejó zveste tudi v prihodnjel!

Marija naj bogato poplača vsem, ki so na ta ali drug način sodelovali pri slavnosti in naj blagoslovi vse udeležence. Češčenje Marije Pom. kr. naj pa med slovenskim narodom vedno bolj raste in se širi, da se bodo vsi Slovenci z ljubeznijo in zaupanjem obračali do tiste, ki jim je Mati in Kraljica.

Naši misijonarji poročajo.

Assam.

(Pismo č. g. Mlekuša)

Shillong 16. maja 1927.

Velečastiti gospod!

Ko sem prejel vašo dopisnico, sem bil nekoliko v zadregi, ker nisem imel popolnoma nič pripravljenega za Vas. Nameraval sem pisati o veri rodu Khasi, a manjkalo mi je ustnih virov, ker kaj nerad verjamem pismenim poročilom. Pa glej srečo! Prav tisti dan sem zvedel, da imajo v *Nonkgrem-u*, 7 milij južno od Shillonga, praznik združen z narodnim plesom. Hoteč porabiti priliko, sem jo čez drn in strn mahnil tjakaj s tovarišem. Mislil sem si: Tam bom gotovo našel koga, ki mi bo vedel povedati kaj o veri. Iz mojega pripovedovanja bo razvidno, da sem se motil.

Zapustivši Shillong, sva se morala s tovarišem vzpeti precej visoko po strmi gorski stezi, ki naju je privedla na prijazno planino, obdano od gorskih vrhov deloma pokritih z značilnimi kasijskimi smrekami (*Pinus Khassia*), deloma popolnoma golih. Na desni se dviga nekoliko nad druge vrhe hrib Shillong, okrog 2000 m. visok, najvišji vrh v deželi Khasi. Po eni uri hoda po tej planini, ki semtertja pade in se zopet dvigne, sva dospela do omenjene vasi, ležeči v skrajnem kotu na jako prijaznem kraju.

Pot naju je privedla do precej prostornega travnika, ki služi enkrat na teden za sejmišče ali trg. Ker je bil baš tržni dan, je bilo tam polno ljudi. Med blagom, ki je bilo tu na prodaj, je bilo največ sladkornega trsa. V takih množinah ga nisem videl niti na glavnem trgu

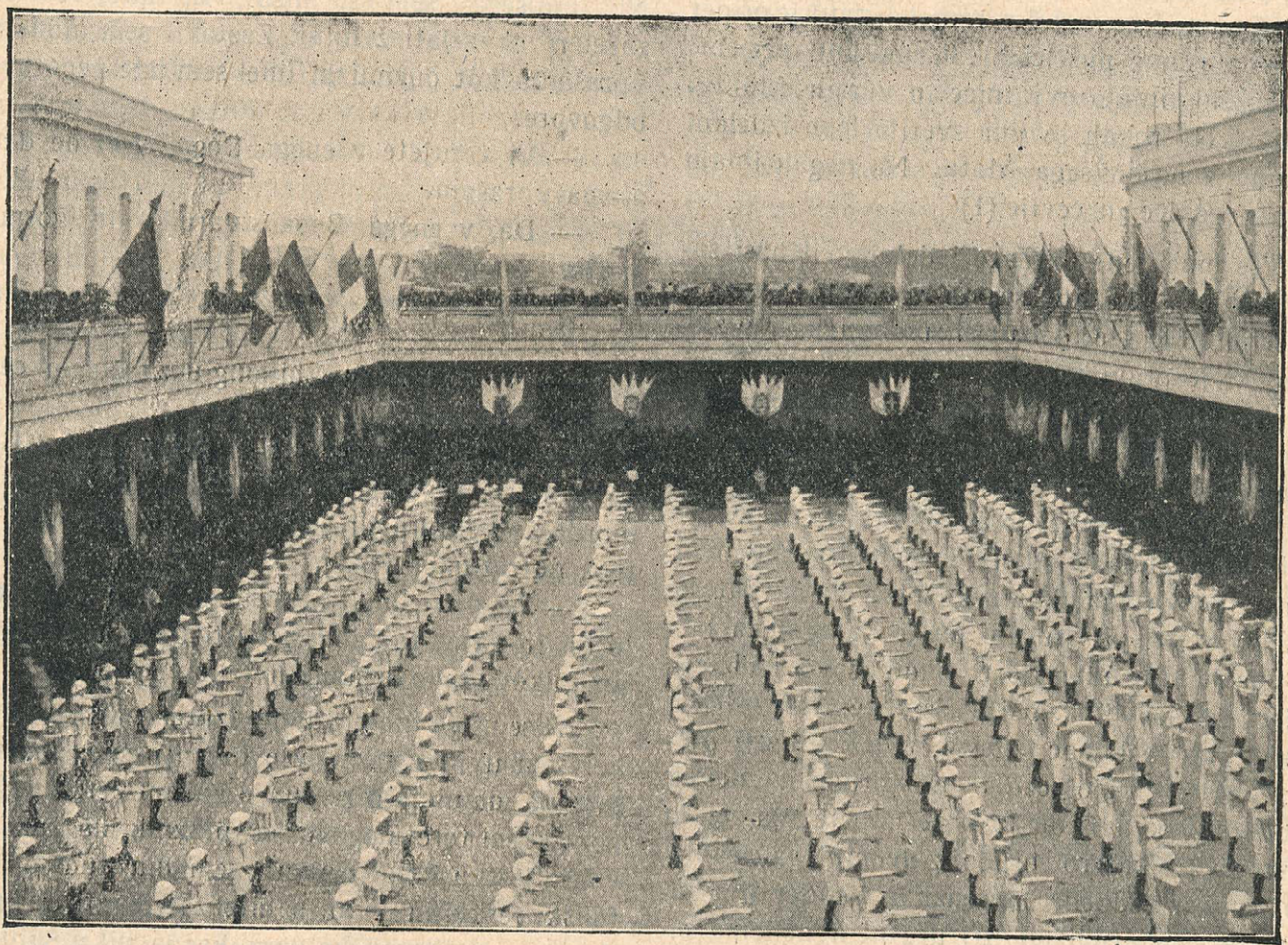
v Shillongu.

Na desni od trga sem opazil dve rdeči zastavi. Takoj sem si mislil, da bo tam plesišče. Nisem se motil: bolj sem se bližal, bolj mi je vdarjalo na ušesa neko piskanje, ki naj bi bila godba spremljajoča ples. Vstopila sva. Plesišče obstoji iz obširnega dvorišča, obdanega s precej visokim plotom. Na levi se dviga kraljeva »palača«, čedna hišica, kakršne se vidijo na vzh. Štajerskem. Nasproti vhodu stoji „*ka iing sad*“ hiša namenjena božanstvu in služi za verske obrede. To je prav revna, s slamo krita kočja precej obširna, ker je v njej tudi prostor za kozle in kozličke določene za daritve. Med obema hišama je bil pripravljen visok oder za godce. Sredi dvorišča so stali plesalci in plesalke, krog njih pa poln krog gledalcev. Kakšen je bil ta ples? Tak, da bi ga priporočil tudi Evropejcem. Vsaka plesalka vrši svojo nalogo neodvisno od drugih. S povešenimi očmi in navzdol mahajočimi rokami se prav na lahko premika po taktu svirajoče gódbje. Ob natančnem opazovanju sem zasledil, da se na vsak udarec godbe skoro neopazno nagnejo vse glave; to je menda edino skupna kretnja vseh plesalk. Njihovo vrtenje je nekoliko podobno vrtenju zemlje, ki se suče okoli lastne osi in nato še okoli solnca. Tako gibanje je precej utrudljivo, zlasti ker traja približno tri ure. Ako je katera izmed plesalk utrujena, se ustavi ter si odpočije. Šele med počitkom se upa dvigniti oči in si otreči pot s čela s svilením robcem, ki ga drži v desnici. Po kratkem odmoru zopet nadaljuje svoj ples.

Možki imajo nekoliko bolj živahno vlogo pri plesu. Med tem ko so plesalke same ne-

omožene dekleta in zato po večini še jako mlade, so moški različne starosti; celó sivolásega starca sem opazil med njimi. Oni skakljajo v krogu drug za drugim, ločeni v skupine, in na udarec godbe prestopijo z ene noge na drugo; med tem pa neprenehoma mahajo s šopom konjske žime, ki ga držijo v roki, kakor da bi muhe odganjali. Semtertja si dajo znamenje in skupno zavriskajo, seveda ne tako kot znajo naši fantje na vasi. Ko priskačejo mimo *ka iing sad-a*, se bolj izurjeni plesavci zasučejo na poseben način in sicer v skupini. Med takim

krono v obliki obroča, ki ima zadaj šopek umetnih cvetlic ali pa srebrn stolpič. V ušesih jim tičijo umetno izdelani uhani, ki so sicer precej veliki, vendar ne tako ogromni in neokusni kot jih imajo n. pr. prebivalci Nepala. Lase imajo povezane v klopčič, od katerega visi na dolgi vrvici trikotnik s tremi čopiči. Nekatere ženske imajo krog vratu baržunaste ovratnike z zlatimi okraski. Vse brez izjeme imajo po dve ali tri ovratnice iz navezanih zlatih in srebrnih kroglic. Nekatere jih imajo celo pet. Te ovratnice so pravi narodni okraski, ki

TUKUMAN (ARGENTINIJA). OTVORITEV NOVEGA SAL. ZAVODA.

rajanjem neprestano zvečijo svojo »čiko«.

Plesa se ne morejo udeležiti vsi. Kdó se želi udeležiti plesa mora napraviti prošnjo na kralja, kateri potem izbere med prosilci določeno število. Letós je bilo okóli 50 plesalk in 30 plesalcev.

Posebno pozornost obrača nase obleka plesalcev, ki je jako dragocena. Dekleta imajo krila, ki segajo skoro do tal, baržunast modre temne barve z dolgimi rokavi. Vrhu tega imajo nekak plašč rumene barve, s katerim ogrnejo vse telo. K temu se pridružijo številni zlati in srebrni okraski. Na glavi imajo lepo izdelano

ga nosijo ob vseh večjih svečanostih. Poleg tega imajo nekatere še daljše ovratnice iz srebrnih novcev. Zapestja jim krasijo lepo izrezljane srebrne zapestnice. Nekatere jih imajo tudi nadlaktom. Na rokah nosijo lepe, zlate prstane, na nogah pa nimajo ne nogavic, ne čevljev.

Tri plesalke so imele zlate krone. Ena izmednjih je *Ka s'iem dang khyrrow* t. j. kraljica še ne omožena ali krajše: kraljica. Tukaj namreč ni kraljeva žena kraljica, ampak njegove najstarejše sestre najmlajša hči. *Ka s'iem dang khyrrow* je imela tudi služabnika, ki jo je s solnčnikom branil pred pekočimi solnčnimi žarki.

Tudi moški imajo posebno obleko. Pred vsem nosijo *jaim woh*, t. j. dolg kos platna, ki ga ovijejo okrog nog in beder in jim služi namesto hlač. Ob tej slovesnosti je ta *jaim woh* iz temnordeče svile s pozlačenimi listi. Iz istega blaga je tudi turban. Zgornji del telesa pokriva bela srajca in dolg suknjič brez rokavov iz rdečega suknja, obrobljen z zlatimi ali srebrnimi vezeninami. V turbanu tiči šop umetnih cvetlic. Život je prepasan s srebrnim pasom. Enak pas, ki je sličen verižici prekinjeni tupatam s ploščicami, jim visi čez ramena; nanj je pripet tul s srebrnimi puščicami in pavjini perjem. Tudi moški imajo ovratnice in včasih celo zapestnice. Na rokah se jim svetijo lepo izdelani prstani iz najboljšega zlata. Na nogah imajo dolge nogavice in čevlje.(1)

Vse omenjene okraske izdelujejo Khasi sami. Nakupijo si zlata, srebra in koralde v ravnini ter izročijo vse to izurjenemu domačemu zlatarju, ki je pravi mojster v svoji stroki. Tudi naš katehist v Sohri izdeluje te dragocenosti. Obleko pa kupujejo od sosednih Bengalcev v ravnini.

Pa oglejmo si še godbo. Nekaj čisto posebnega! Dva bobna iz izdolbljenega štora; na enem koncu je vdelana kovinska plošča, na katero bijejo z roko, na drugem pa je nategnjena koža, na katero udarjajo z bambusovo paličico. Poleg bobnov jim služijo še neke vrste piščali, skoro gotovo domač izdelek, dve kovinasti plošči, kateri bijejo drugo ob drugo in nekak bobenček, ki obstoji iz kože napete na lesen okvir in na katero bijejo z dvema palčicama. To je vsa godbena oprema in vendar jim zadostuje, da približno tri ure neprenehoma pi-hajo in bijejo v ta svoja muzikalna orodja.

Precej hitro sem se naveličal gledati ta enoličen ples; zato sem začel iskati znancev, s katerimi bi se kaj pomenil. V bližini *ting sad* je bila postavljena majhna kuhinja za čaj, v njej so se zbirali gledavci, da bi si utešili željo. Ta dan je namreč do večera prepovedano piti žganje, zato se pa zvečer tem bolj upijanijo. Tu zagledam možaka, ki je imel na glavi svečanostni turban, iz česar sem sklepal, da je domačin. Po kratkem premisleku sem se mu približal in po običajnem pozdravu *khublei* sem ga začel izpraševati o prazniku in o veri.

(1) Sliko teh oblek glej v drugi številki letošnjega Vestnika.

Vse kar sem izvlekel iz njega, je bilo to, da oni verujejo in delajo to, kar so delali in verovali njihovi pradedje. »*Naduh mynhyndai ki la leh kumne*«: »Od davnih časov so vedno tako delali«. Torej njihova vera obsega samo ustno izročilo, ravno nasprotno od protestantovske.

Ko sem se tako razgovarjal s tem možem, se približa drug precej prijazen človek z otrokom na hrbtu ter pazno prisluškuje najinemu pogovoru. Po kratkem mi ga mož, s katerim sem govoril, predstavi kot kraljevega tasta. — Nič boljšega, sem si mislil, in takoj sem se začel razgovarjati z njim. Zastavil sem mu ista vprašanja kot onemu in imel sem iste negotove odgovore.

— Vi verujete v enega Boga, kaj ne da? — ga vprašam.

— Da, v enega Boga stvarnika in gospodarja.

— Kaj pa današnja žrtev, komu na čast se vrši?

— Na čast bogu Shillong-u za blagor cele države Khairim.

— Torej dragi prijatelj, poleg vašega Boga vladarja in stvarnika je še bog Shillong in morda še več drugih bogov. Kako je to? Jaz tega ne razumem? —

— Naši predniki so tako delali in tako določili in zato tudi mi, zvesti navadam naših prednikov, tako delamo in tako verujemo.

Nisem ga hotel dalje izpraševati o tem, ker sem uvidel da bi bilo brezuspešno, spoznal sem pa, da nimajo pojma o kakem verstvu. Zabrnil sem torej pogovor na praznik, na razmere v kraljestvu i.t.d. Govoril sem mu tudi o katoliški cerkvi in on mi je hitel zatrjevati, da kralj dobro pozna katoliško vero, ker je bil v Shillong-u v šoli. Nato sva se prav prijateljsko ločila, podavši si roko.

Medtem je ples prenehal in iz kraljeve hiše je prišel „s'iem“ (kralj) v spremstvu nekaterih svetovalcev, ter se podal v *ting sad*, da sprejme od podložnikov iz južnega pobočja, *'kwai'* t. j. oreh, katerega Indijanci rabijo za čiko, in *'tympew'* t. j. list, v katerega zavijajo čiko, kot znak podložništva. Pot ga je vedla mimo nas. Pozdravil sem ga in on mi je prijazno odzdravil. Sloke postave in skoraj lepega obraza izgleda kot Evropejec. Oblečen je bil skoraj tako kot plesalci. Manjkal mu je šop na turbanu in tul z puščicami. Suknjič je bil mnogo bolj bogat. Bela svilnata srajca je bila okrašena v za-

pestjih z dragimi zlatimi vezeninami. Okrog vratu je imel z zlatom okrašen ovratnik, kakršnega smo videli pri plesočih dekletih in dve zapestnici iz koral in zlatih kroglic. Na rokah so se mu blesteli mnogi lepi prstani. Opazoval sem slednjo njegovo kretnjo in spoznal sem, da nekako prisiljeno prisostvuje tem obredom, ker po katoliško vzgojen (pri šolskih bratih tu v Shillongu), ne more verovati v te prazne obrede.

Med tem so se začele priprave za žrtvovanja. Pred *iing sad* je bilo položenih nekoliko desk in poleg njih dvanajst kupčkov rdeče ilovice. V tem času se zberejo žrtvovalci; v *iing sadu* igra godba. Vseh žrtvovalcev je dvanajst in sicer šest glavnih iz celega kraljestva in šest drugih. Glavni svečenik ima poseben suknjič na sebi, med tem ko imajo drugi svoja vsakdanja oblačila. Vsak si vzame srebrno skledico z riževo moko, oreh z listom „*tympew*“, riževo žganje v izdolbljeni buči, srebrn vrč z vodo in mladega petelinčka.

Med tem se postavijo gledavci v dveh dolgih vrstah ob straneh priprav pred *iing sad-om*, tako da ostane v sredini prazen prostor. Med žrtvovanjem ne more nihče vstopiti skozi glavni vhod, ker tedaj vstopa bog, ko prihaja k žrtvovanju. Okrog trideset mož z puškami najstarejšega tipa se postavi na desno in levo stran, pripravljene za streljanje med žrtvovanjem.

Ko smo tako pričakovali pričetka daritve, se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Oni znameniti oder, ki je bil postavljen za godce, se je podrl. Preveč ljudi se je nanj spravilo, pa se je porušil. Na srečo se ni pripetilo nič hudega in tako se je prvotni strah spremenil v glasen smeh.

Kmalu nato pridejo žrtvovalci ter se postavijo vsak na svoje mesto. V sredini za glavnim svečenikom sedi „*s'iem*“ da opazuje celokupen obred. Vsak žrtvovalec razpostavi svojo ropotijo. Bučo z žganjem postavi vrh kupčka, pred njega pa oni list z orehom. Nato poškopri vse z vodo in moko, mrmrajoč neko molitvico. Nato začne žrtvovati glavni svečenik. Z majhnim nožem prereže petelinčku vrat in pokropi ilovnati kupček s krvjo, izmije z vodo notranjščino in potem izvleče črevesa, iz katerih spozna, če je bog zadovoljen z daritvijo ali ne. Zato jih dvigne visoko v zrak ter jih natančno opazuje. Če je znamenje dobro, tedaj veselo pokima z glavo in naznani uspeh svojim tovarišem, če pa ne, žalostno zmaje z glavo.

Ko je glavni svečenik dovršil svoje opravilo, žrtvujejo vsi drugi, izvršivši vse do pičice kot prvi. Ko je to dovršeno, položi vsak črevesa okoli kupčka in vtakne vanj nekaj petelinčkovih peres. Zatem privlečejo koze iz *ka iing sad-a* in vsak žrtvovalec dobi eno. Vzame jo, še vedno čepe na deski, pod levo pazduho. Nato začne prvi svečenik obred. Najprej poškopri kozi glavo z vodo in moko mrmraje molitvice, potem jo zveže za vratom z bambusovim povreslom ter jo izroči enemu izmed pomočnikov, da jo odvede na dvorišče. Isto izvršijo tudi ostali žrtvovalci. Ko je to dovršeno, vzame prvi svečenik žrtvovalni nož, ga prime z obema rokama ter moli dotaknivši ga s čelom, nato ga odda kralju.

Skoraj drhte je vzel mladi *s'iem* v roke nož ter se približal prvi kozi, ki jo je držal eden izmed svetovalcev za omenjeno preveslo. Malo je počakal, da se je umiril, nato pa je z enim samim mahljajem odsekal kozi glavo. Pri tej priči so se sprožile puške. Glavni svečenik je nemudoma pobral glavo ter jo položil poleg kupčka, med tem ko so ostali del vlekli proč, da jim bo za večerjo. Ko je odletela prva glava, se je *s'iem* ošrčil in v kratkem je odletela tudi druga, katero so položili poleg drugega kupčka, v tretje pa se mu je ponesrečilo: zamahnil je, a glava ni odletela. Trije možje so takoj zgrabili kozliča in eden mu je z nožem, ki ga *s'iem* po ponesrečenem udarcu vrgel od sebe, žagal proč glavo, kar se mu je le po dolgem trudu posrečilo. Ponesrečen mahljaj nad kozjo glavo je povzročil precej nemira med ljudstvom in kralj se je takoj oddaljil, odloživši vse okraske. Nekdaj so imeli navado, da so ob taki priložnosti metali blato kralju v glavo, toda sedaj ni več tako hudo.

Pozno je bilo že in mudilo se je domov, zato sva se s tovarišem poslovila in odšla.

Kitajska.

(Poročilo vlč. g. Kereca.)

Tao Moon 15. marca, 1927.

Prejel sem obe številki Vestnika in bral tudi Vašo pripombo. Oprostite, da sem se res nekoliko zakasnil s svojim poročilom, toda temu so krivi tukajšnji nemiri in neredi, ki me ne malo motijo. Upam, da ste prejeli zadnje moje poročilo, ki sem ga Vam poslal mesca januarja.

Mnogo dogodkov imam za seboj in še več perečih vprašanj pred seboj. Ne vem, o čem naj Vam poročam; mislim, da bo najbolje o vsem kaj malega povedati.

V Tao Moonu smo podpisali mirovno pogodbo. Kakšno mirovno pogodbo? Nocoj ob petih sva bila poklicana s tovarišem Wiczorkom k občinski seji, da se končno javno uredi spor, ki je nastal med občino in našim misijonom radi dogodkov na novega leta dan. Kakor sem Vam že poročal, nam je tedaj nerazsodna drhal, nahujskana od vojaštva, napravila veliko škodo. Pritožili smo se radi tega pri pristojni oblasti in mandarin je naročil svojemu namestniku v Tao Moonu, da se poravna storjena škoda. Zadeva pa se je vlekla dva meseca brez uspeha, ker občinska oblast in mandarinov namestnik nista pokazala nikake dobre volje, da bi zadevo uredila. Nekaznovani hudobneži so se nam rogali in nas še dalje vznemirjali. Tedaj sva šla zopet k mandarinu v Shekki in vložila novo pritožbo zoper občinsko oblast v Tao Moonu, ki noče izvršiti svoje dolžnosti in celo ščiti uporno in roparsko drhal. Mandarin nama je dal takoj potrebna povelja za oblasti v Tao Moonu in mandarinskega eksekutorja, ki se je z nama odpeljal v Tao Moon. Toda tudi sedaj se je stvar zavlačevala. Mandarinski odposlanec je mirno vlekkel svojo opijevo pipo, s katero so mu domačini pridno stregli, da bi vso stvar razsodil njim v prid. Res se je zgodilo, česar sem se bal: mandarinski odposlanec je razsodil čisto pristransko v prid Tao-munčanom. Preizkovalna nepristranska komisija je namreč razsodila, da znaša škoda, ki je bila povzročena v misijonu, na 600 kit. dolarjev. Od tega sva z g. Wiczorkom odpustila že več kot polovico, toda niti na to niso hoteli pristati. Zahtevali so, naj se jim vsa škoda odpusti. Tega pa nisva smela storiti, ker bi s tem dala potuho razbojnikom in užalila vse kristjane. Mandarinski odposlanec je rekel v navzočnosti krivcev in občinskih očetov, da nima moči prisiliti k poravnanju škode, da naj pripeljemo priče i. t. d. Tedaj se je dvignil g. Wiczorek in ostro nastopil proti takemu krivičnemu početju, rekoč: »Tako se ne sodi! Policija sama ima dolžnost, da ugotovi krivce in poišče priče. Dva in pol meseca ima že iz Shekkija nalogo, naj išče krivce, a tega ni hotela storiti. Jaz sem sam pomagal izslediti nekatere poglavitnejše in sedaj hoče, naj ji dam še druge priče! Koli-

ko jih je izsledila policija? Nobenega, nalašč nobenega. Jaz imam do 300 prič; stvar se je zgodila v navzočnosti vse občine, ob belem dnevu, pred očmi policije, ki se je nalašč vedla pasivno, ter celo prikrivala roparje. Takoj pojdem v Shekki h generalu in ta vas bo dal vse poloviti in zapreti . . .« Ob teh besedah je izginil iz občinske hiše.

Vsi so bili očitvidno preplašeni, začeli so se prerekati med seboj in silili krivce, naj takoj prinesejo denar. Mene so prosili, naj še nekoliko popustim. Da bi s svoje strani pokazal dobro voljo, sem odškodnino znižal na 150 dolarjev in odšel tudi jaz v misijon. Takoj je pritekkel za mano eksekutor, rekoč, da bo takoj izplačal določeno vsoto, in prosil, naj ga nikar ne zatožim v Shekki-ju.

Čez nekaj časa so naju zopet poklicali v občinsko hišo radi izplačila. Šel je g. Wiczorek sam. Radi ljubelega miru je zahtevano vsoto znižal na 100 dolarjev. Izplačali so mu 80 dolarjev v gotovini; eden izmed krivcev ni imel denarja, zato se je moral pismeno obvezati, da bo brezplačno delal pri popravi toliko časa, dokler ne zadosti svoji obveznosti.

G. Wiczorek je danes zjutraj odšel z eksekutorjem v Shekki, kjer bosta poročala o izidu razprave mandarinu. Tukajšnji mandarinov namestnik pa je nabil na občinsko desko razglas, s katerim vrhovna oblast sprejema v svoje varstvo misijon in njegovo osebje. Novi poveljnik tukajšnje stotnije — prejšnja je bila za kazen poslana na bojišče — ima nalogo, da mi da na razpolago vojaško spremstvo, kadar sem na potovanju. A ker bi moral vojake vzdrževati sam, zato se te ugodnosti ne poslužujem. Angel varuh in križ na prsih naj bo moja obramba, potem pa naj se zgodi, kar se hoče. Božjo voljo izpolnjujem in kadar bo božja volja, bom tudi zapustil ta svet.

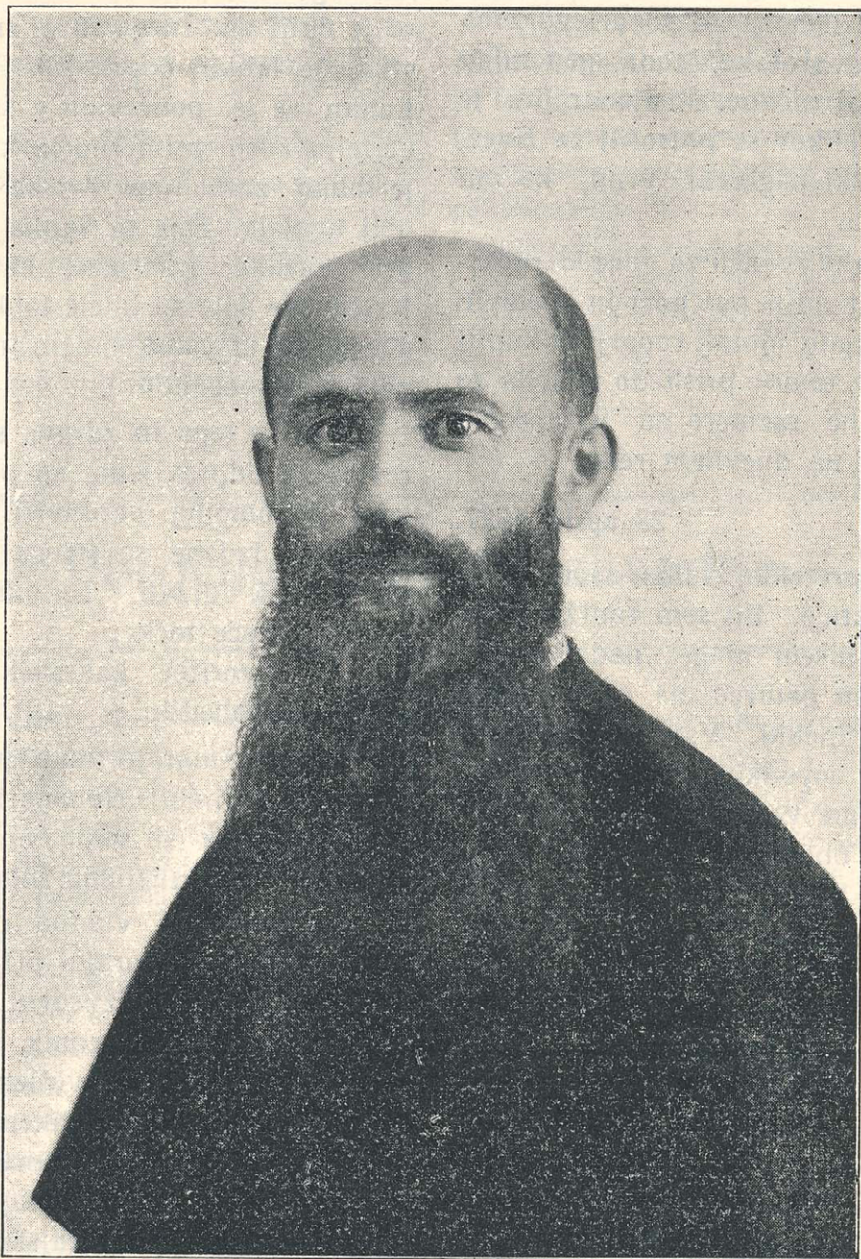
Lov na pirate.

Poleg nesrečne državljanske vojske ima Kitajska še drugo veliko nadlogo: roparje ali pirate. Dobro so oboroženi s puškami, ročnimi granatami in celo s strojnicami. Napadajo občine, vlake, ladije in posameznike. Njih namen ni toliko ropati imetje, ampak polastiti se oseb in potem zanje zahtevati visoko odškodnino v denarju.

G. Wiczorek ima v Siulamu neke vrste šolo za katehumene in za revne krščanske otro-

ke. Ob novem kitajskem letu (2. febr.) so otroci odšli na počitnice. Pirati so zgrabili na domu enega teh gojencev in ga odvedli na svoje stanovanje. Hitro je došlo pismo na otrokove starše, v katerem so roparji zahtevali zanj 300 dolarjev odkupnine, ako ne, bo deček ustreljen. Prestrašeni oče je takoj pritekel s pismom v misijon. Misijonar je mirno vtaknil pismo v žep,

dni, a odgovora ni bilo. Misijonar naznani tedaj vso zadevo vojakom, ki so odšli takoj na lov za pirati. Ob prihodu vojaštva so zbežali vsi pirati in občinski stražniki ter odvedli s seboj otroka. Vojaki, prišedši v vas, so stopili v hišo roparskega poglavarja in vklenili roparjevo ženo. Ker je pobegnila tudi občinka straža, so si mislili: Gotovo so roparji tudi oni, in

VLČ. G. I. KEREC SAL. MISIJONAR NA KITAJSKEM.

skočil na kolo in pohitel naravnost v roparski tabor. Roparji niso hoteli priznati, da je otrok v njihovih rokah in poglavar je tajil, da bi bilo to pismo njegovo. Tedaj je šel misijonar na postajo občinske straže in zapretil poveljniku, da bo vojaštvo poseglo vmes, ako se otrok v treh dneh ne povrne. Poveljnik straže je obljubil, da bo odredil preiskavo in da bo v treh dneh dal odgovor. Preteklo je šest

so jim zažgali hišo z vso opremo vred. Nato so se vojaki vrnili sicer brez otroka, toda kot zastavo so imeli sabo roparjevo ženo. Drugo jutro so roparji naprosili nekega kristjana, naj gre posredovat v Siulam in poveljnik straže je poslal pismo misijonarju s prošnjo, naj mu oprost, da ni v treh dneh dal odgovora glede otroka. Sedaj je zvedel zanj in pripravljen ga je v treh dneh vrniti misijonarju, ako vojaki opro-

stijo ženo. Misijonar je obljubil, da bo izposloval ženi prostost, kakor hitro se vrne otrok. Res se je otrok vrnil, toda sedaj vojaki niso hoteli izročiti žene. Misijonar — da bi se pred roparji ne blamiral — je bil primoran obrniti se na generala in šele na njegovo povelje so vojaki vrnili ženo.

Na Kitajskem ni veliko razlike med vojaki in roparji, eni kakor drugi delajo krivico in in izsiljujejo ljudem denar. Za roparjevo ženo so hoteli dobiti lepe stotake, toda generalov ukaz jim je prekrižal račune. Misijonar jim je izplačal le toliko, kolikor so potrošili za živež, kar je seveda roparski poglavar vrnil, ko mu je bila izročena žena.

Vojaki, ki so tako zvedeli za gnezdo roparjev, so nekoč zopet odšli po noči in polovili nekaj mož, katere bodo morali roparji odkupiti za drag denar. Tako bodo prišli do plačila za svoj trud. Res čudne razmere na Kitajskem! Nered in nasilje sta na dnevnem redu.

23. aprila 1927.

Mesec dni je preteklo, odkar sem Vam napisal prejšnje vrstice. Bil sem zadržan, radi česar do danes nisem mogel nadaljevati s pisanjem. Moral sem namreč na otok Lappa, v Macao in nato v Shekki. Vsa ta potovanja so spremljali važni dogodki, zato nisem mogel pisati. Tudi danes me vojaki ves čas motijo s svojimi nadležnimi obiski in zlohotnimi vprašanji. »Čigava je ta hiša? Katera država jo je dala zidati in koliko denarja podpore smo prejeli?« Vsa ta hudobna vprašanja imajo namen označiti nas misijonarje kot predstraže evropskega imperijalizma. Pripovedujejo tudi, da general Čeung Kai Sjek sedaj pobija, izganja vse tujce s Kitajske. Mene zaenkrat varuje in ščiti ukaz mandarina in proglas vojaškega poveljnika, ki mi radi neljubih dogodkov ob novem letu obljubljata varnost in mir.

Ne vem kako dolgo bo držalo. Upam, kakor vedno, na božjo pomoč in Marijino vastvo.

Danes nacionalna revolucionarna armada na celi črti zmagoslavno prodira proti severu, proti glavnemu mestu Kitajske Pekingu. Wupeifu je premagan in srednja Kitajska s Shanghaijem osvojena. Na vrsto je prišel še Čeng Čo-ling. Nacionalno gibanje, v kolikor hoče vpostaviti red v deželi in otresti se sramotnih pogodb, bi imelo še precej simpatično lice, ako bi vse to gibanje ne bilo prežeto z ruskim ko-

munizmom. Kitajci sami od sebe gotovo ne bi šli tako daleč v zatiranju vere in šolske svobode, ako bi jim ne dajali moskovski agitatorji smernice za tako početje.

Misijonarji imamo sedaj res težko stališče; mnogokje je misijonsko delovanje sploh onemogočeno. Najtežji udarec za misijonstvo sploh pa je nov šolski zakon. V kitajskih šolah je do lanskega leta vladala velika svoboda. Kdorkoli se je čutil zmožnega in je imel potrebna sredstva, je lahko odprl šolo kakršnekoli vrste. Lahko se je poučevalo v šoli vse, kar se je učitelju zdelo primerno in koristno. Vsakdo si je lahko zbral one šolske knjige, ki so mu bolj ugajale. Šole so lahko sprejemale učence brez razlike: kristjane, katehumene, pogane. Krščanske šole so imele lahko namen pridobiti učence za krščansko vero in so tako služile za versko propagando.

Vsa ta lepa in zdrava svoboda je sedaj po revoluciji odpravljena, ali pa jo hočejo v kratkem popolnoma odpraviti. Vse je določeno in omejeno. Izdane so stroge odredbe, katerih se mora vsak držati. Te odredbe obsegajo približno sledeče točke:

Za otvoritev kakršnekoli šole je potrebno vladno pooblastilo.

Učitelji morajo imeti priznanje nacionalistične oblasti in biti člani nacionalistične stranke.

Dovoljene so samo one knjige, ki jih je odobrila nacionalistična šolska oblast.

Programi so vladno določeni. Ako so pa šole krščanske, morajo biti predpisi še bolj strogi in natančno izvedeni.

Vodja ali predsednik šole poleg tega, da ima vsa potrebna dovoljenja za to, mora biti Kitajec; ako bi to v kakem posebnem slučaju ne bilo mogoče, potem mora biti podpredsednik Kitajec, ki bo edini kompetenten s katerim bodo imele opraviti kitajske oblasti.

Vsaka šola mora imeti odbor voditeljev (trustees), ki so postavni predstavitelji šole.

Vsaka krščanska šola mora še vzdrževati državnega komisarja, ki naj osebno nadzoruje izpolnitev vladnih programov.

V šolah mora vladati duh revolucionarne vlade; na glavnem prostoru mora biti zastva in podoba *Dr. Sün - Jat - Zena*, ki je oče nove Kitajske. Vsakih osem dni se mora prečitati in javno razlagati v šoli politični testament *Dr. Sün-ā*, da se pokliče v spomin mladini, da ima

nalogo nadaljevati revolucionarno delo pričeto od velikega Dr. Sün-a.

Jasno je potem, da na ta način vsaka šola postane torišče politične stranke *Kou ming tang* (nacionalistov).

Kadar pa radi kakršnegakoli vzroka vladna oblast izreče mnenje, da kaka šola ne odgovarja namenu, ali da se način pouka ne strinja s političnimi idejami revolucionarne vlade, se mora taka šola nemudoma zapreti; njeno imovino pa zapleni vlada in da onim šolam, katerim bo hotela.

Vse te številne in nadležne odredbe, v kolikor so nasprótno šolski svobodi, bi se še lahko prenašale in trpele, ako ne bi bilo še onega paragrafa, ki absolutno prepoveduje vsaki verski pouk:

„*Hok hao pat tak i čong kao vai pit sao fo jek pat tak čok čong kao sün čün.*“ — Nobeni šo-

li ni dovoljeno držati verskega pouka, niti dovoliti kake verske konference.

Nekateri misijonarji upajo, da se bodo še na kak način izognili tej težavi, opirajoč se na staro izkušnjo, da na Kitajskem ne pride vse to kar je predpisano v praktično veljavo, vsaj neposredno ne. Tudi to je mogoče, toda zamenja časa govorijo drugače. Bodočnost bo pokazala, pri čem da smo.

Kljub vsem težavam gremo naprej. Delujemo in bomo delovali, dokler živimo. Imamo še vedno nove katehumene, nove duše, v katerih se odpira spoznanje pravega Boga.

Molite prav pridno za nas in za naše uboge Kitajce!

Z misijonskim pozdravom

vdani

J. Kerec

Sal. misijonar.

Poročila iz naših zavodov.

Radna. Pišejo nam: „Ko pokriva bela odeja našo Radno, bi marsikdo rekel, da v zimskem času Radna nima nikake posebne lepote. Ko pa posije nanjo toplo pomladansko solnce in prebudi zelenje ter cvetje, pa vsak prizna, da ima po pravici Radna naslov: „Rajska Radna“. In kdo bi se ne čutil dobro v rajju?

Zato so tudi njeni prebivalci — srečni novinci — s pomladjo dobili novih moči in novega veselja.

Komaj je zavel prvi pomladni dih, že smo se pripravljali na praznik sv. Franciška Saleškega, zaščitnika naše družbe. Obhajali smo ga za naše skromne razmere kolikor mogoče slovesno dne 2. februarja.

Pa pomladni dnevi minevajo hitro in tako so se nam kmalu približali sveti dnevi velikega tedna. Z ginjenjem smo prisostvovali obredom velikega tedna in z veselim srcem smo peli alelujo.

Na velikonočni torek popoldne smo jo pa udarili peš v Rajhenburg, kjer smo se poklonili Brezmadežni v njenem krasnem svetišču. Obiskali smo tudi očete trapiste, ki so nas ljubeznivo sprejeli in razkazali svoj samostan.

Hitro se je približal Marijin mesec, krasni majnik. Storili smo vse, da bi pokazali dobri nebeški Mamici svojo ljubezen in vdanost. Vsak dan smo poslušali kratek govor o Mariji, ki ga je imel kateri izmed novincev.

Dne 22. maja smo z veseljem pozdravili naše prijatelje — oratorijance z Rakovnika, katerim je Radna za ta dan ponudila gostoljubno streho.

Med tem se je približal tudi naš največji praznik: Marija Pomočnica. Ves majnik je bil že priprava nanj. Marija nam je naklonila lepo vreme, tako, da je res lepo potekel. Povzdignil ga je s svojo navzočnostjo vlč. g. dekan z Leskovca, ki je daroval slovesno sv. mašo. Počastil nas je s svojo navzočnostjo tudi g. vladni svetnik in srezki glavar g. Svetec. Popoldne se je razvila sijajna procesija s kipom M. P. Navdušenje in veselo razpoloženje so še povečali zvoki godbe iz Boštanja. Po procesiji so novinci uprizorili z lepim uspehom lepo glediško predstavo.

Majnik je minul in Marija nas je pripeljala k Jezusu. Za naše novince se vedno bolj bliža veseli dan, ko bodo darovali svoje življenje na oltarju božje ljubezni in se popolnoma posvetili Gospodu v salezijanski družbi.

Še nekaj ne smemo pozabiti! Naša kapelica kamor tako rado prihaja naše sotrudstvo in naši prijatelji, bo dobila novo lice. S pomočjo blagih src smo se lotili dela in dali kapelico preslikati. upamo, da bo v kratkem končana in da bo Srce Jezusovo, ki kraljuje na glavnem oltarju, imelo dostojno bivališče.

Našim blagim sotrudnikom in sotrudnicam ter prijateljem pa prav iskreno „Bog plačaj!“

Veržej. Poročajo nam: „Bo ali ne bo? — smo ugibali, čakali, upali in se bali, ali bo namreč lepo vreme na praznik M. Pomočnice. Prišla je sobota pred praznikom in — dež! Kaj sedaj? Marija bo poskrbela, smo rekli in pripravljali naprej za praznik. Ob enajstih smo zagledali prve romarje. Gojenci so od veselja zaploskali in v hipu smo bili prepričani, da bo praznik lep. Res je bilo tako. Do večera se je kljub dežju nabralo mnogo romarjev. Kmalu so bili vsi gg. duhovniki zaposleni v spovednicah.

Zvečer je bil najprej govor v kapeli in blagoslov. Po večerji. — dež se je bil ustavil — pa na dvorišču akademija na čast M. P. k. Gojenci so v dovršenim prizoru s petjem proslavili Mater božjo in godba je igrala lepe komade ter vzbujala med ljudstvom splošno navdušenje. Med prireditvijo je bil tudi zavod krasno razsvetljen, kar je dalo celí prireditvi poseben sijaj.

Na praznik zjutraj so se najprej darovale sv. maše v kapelici, pri katerih se je razdelilo zelo mnogo sv. obhajil. O pol desetih se je pričela slavnost na dvorišču pod milim nebom. Govor je imel sal. duh. vlč. g. Alojzij Kovačič, sv. mašo, med katero je domači zbor častno rešil svojo nalogo, vlč. g. Josip Weixel, dekan v Križevcih. Dasi je bilo nebo prevlečeno s črnimi oblaki, je vendar nam prizaneslo, da je stvar lepo potekla.

Popoldne je bila procesija, ki jo je vodil zopet vlč. g. dekan. Udeležilo se je je tudi več čč. gg. župnikov in zelo mnogo ljudstva. Posebno lep vtis pri procesiji je napravila dolga vrsta mož. Po procesiji je bil blagoslov z Najsvetejšim.

Ko je bila služba božja končana, so priredili gojenci telovadni nastop s prostimi vajami in skupinami ob spremljanju godbe. Tudi to je lepo uspelo.

Po končani telovadbi se je zadovoljna množica razlila na vse strani in hitela preko lepega Murskega polja dalje v Prekmurje in Slov. gorice ter nesla s sabo blagoslov Marije Pomočnice.

Rakovnik. Naš zavod je takorekoč materinska hiša vseh drugih naših redovnih naselbin, zato bi morali često poročati o tem, kar se v njem godi. Toda urednik Vestnika vedno tarna, da mu manjka prostora, zato dolgo časa nismo ničesar poročali o sebi. Danes se pa moramo oglasiti, dasi bomo to storili prav na krako.

Naše obrtne šole prav lepo napredujejo. Gojencev imamo okoli 80. So veseli, se lepo vedejo — vsaj na splošno — in se tudi prav pridno učijo. Posebno razveseljivo je to, da radi prejemajo sveste zakramente. Mnogi pristopijo vsak dan k mizi Gospodovi, dasi jih nihče k temu ne sili. Marija sama jih vabi in kliče k Jezusu. Veliko veselje imajo gojenci z godbo, ki je letos prav znatno napredovala in si pridobila res zaslužen priznanje ne samo doma pri raznih praznikih in prireditvah, ampak tudi v javnosti. Dne 12. junija so gojenci z godbo na čelu napravili izlet v Celje, kjer so jim dobrotniki in prijatelji napravili prav lep sprejem, ki jim bo ostal trajno v spominu. Ob koncu šolskega leta so priredili kakor vsako leto obrtno razstavo. Lepo število posetnikov je pričalo, da naše obrtne šole vzbujajo vedno večjo pozornost.

Tudi praznični oratorij se je letos prav živahno gibal zlasti v zimski in pomladni sezoni. Tudi oratorijanci so napravili krasen izlet na Radno, kjer so jim tamošnje sotrudnice pripravile tako lep dan, da smo jim dolžni zato trajno hvaležnost. Bog jim povrni vse!

Znano je, da imamo sedaj na Rakovniku tudi šolo za naše klerike modroslovce. Letos jih je bilo 30. Dasi so bili silno zaposleni z učenjem, ki so ga imeli vse leto čez glavo, so vendar skrbeli, da je bila cerkev primerno okrašena, da so se cerkveni obredi vršili kar moči slovesno in vabljivo. To poslednje so dosegli v obilni meri z lepim petjem ki je res duša cerkvenih slovesnosti.

Kar se tiče okrasitve in snaženja našega sveetišča, moramo še pripomniti, da se nekatere sotrudnice res hvalevredno žrtvujejo zlasti ob sobotah in dnevih pred prazniki, za kar jim bo gotovo Marija bogata plačnica.

Marsikaj nam sili še v pero, toda . . . bojimo se uredniških škarij; zato kar zaključimo. Sotrudniki, sotrudnice, molite za nas, kakor se tudi mi vas spominjamo pri naši nebeški Kraljici.

Mladinski dom na Kodeljevem je še vedno pod upravo salezijancev. Dasi je tam delovanje združeno z nemajhnimi težavami, vendar so salezijanci s svojim delovanjem po don Boscovem duhu tako blagodejno vplivali na okolico, zlasti na mladino, da je dom pravi blagoslov za ves okraj.

Bog daj, da bi **Društvo za mladinske domove**, čigar last je Ml. dom, moglo zmagati velike finančne težave in zagotoviti domu trajen obstoj!

Najdeno.

Našel se je klobuk in dežnik. Kdor je zgubil, se lahko obrne na vodstvo salezijanskega solrudništva v Ljubljani.

Naš novi kardinal.

S smrtjo kard. Cagliera je salezijanska družba izgubila mogočnega zaščitnika pri sv. stolici. Kdaj bomo dobili novega kardinala? Tako smo se povpraševali v prepričanju, da najbrže še dolgo časa ne, saj je znano, kako težavna je pot do te visoke cerkvene časti. Naše tihe želje so se pa spolnile mnogo prej, nego smo mislili.

V konzistoriju dne 21. junija je papež Pij XI. imenoval nove kardinale, med njimi tudi našega sobrata salezijanca dr. Avgusta Hlonda,

Msgr. Avgust Hlond, sedaj kardinal sv. kat. cerkve.

poljskega primasa in škofa v Gneznu in Poznaniu.

Novi kardinal salezijanec je bil rojen l. 1881. v Brzekovicah pri Mislovicah v Gornji Šleziji, ki je po plebiscitu pripadla poljski republiki. Njegovi starši so bili čisto preprostega stanu. Oče, ki je umrl kmalu po vojski, je bil železničar. Mati preprosta, pobožna ženica, pa še sedaj živi v domači leseni hišici ter se preživlja s skromno pokojnino po možu in z dohodki majhnega vrtiča, ki ga sama obdeluje. Ta družina je dala salezijanski družbi kar štiri člane. Poleg Avgusta je salezijanec tudi še Anton, ki je sedaj provincijal salezijanske re-

dovne province na Poljskem, pri nas znan kot skladitelj Hlondovski, Ignac, duhovnik in Klement, brat lajik. Vseh otrok je bilo dvanajst, izmed katerih je sedaj še devet živih. Vsi bratje in sestre se odlikujejo po vzornem krščanskem življenju zlasti pa po veliki ljubezni, s katero obkrožajo svoje staro mater.

August Hlond je stopil v salezijanske zavode, ko je bil 13 let star. Od starejšega brata Ignacija, ki je tedaj kot klerik nastopil novicijat, je čul pripovedovati, koliko dobrega stori salezijanska družba po svetu. To ga je tako ganilo, da je sklenil postati tudi on salezijanec. Nižje gimnazijske študije je dovršil deloma doma, deloma pa v Lombriasco pri Turinu, kjer so tedaj študirali Poljaki — in z njimi vred tudi par Slovencev — ter se pripravljali na redovniški poklic v sal. družbi. Po novicijatu je nadaljeval gimnazijske študije v domovini ter napravil maturo na javni gimnaziji v Lvovu. V Rimu je dosegel doktorat iz sholastične filozofije. Vrnivši se v domovino, je posečal 4 leta univerzo v Krakovu in Lvovu z namenom, da doseže profesuro.

Med študijami se je marljivo udejstvoval kot vzoren vzgojitelj poln don Boscovega duha. Takoj ob prvih nastopih je pokazal izredne zmožnosti, delavnost, privlačnost, prikupljivost, široko obzorje. Póvsod si je znal pridobiti srca svojih gojencev.

L. 1905. je bil posvečen v mašnika. Tedaj se je začelo šele pravo njegovo delovanje. Nekaj časa je bil katehet v Krakovem, nato ravnatelj našega zavoda v Przemyslu. Kot tak, se je na vso moč trudil, da bi se v tem mestu lepo razvile salezijanske naprave. Po dveh letih ravnateljstva v Przemyslu so ga predstojniki izbrali za ravnatelja salezijanske naselbine na Dunaju, v središču tedanje avstro-ogrsk države. Ta služba je bila silno težavna, zlasti še radi njegove slovanske narodnosti. Vendar se je znal v kratkem vsestransko uveljaviti. Pridobil si je spoštovanje vseh. Še posebnô ga je spoštoval dunajski kardinal in apóstolski nuncij. Tudi na dvoru je bil dobro znan. Posebno velike težave smo imeli tedaj salezijanci s pripoznanjem naše kongregacije pred državnimi oblastmi. Da so se ogromne, na videz nepremagljive težave mogle premagati, je v prvi vrsti

njegova zasluga. Na Dunaju se je spoznal z Ah. Rattijem, sedanjim papežem Pijem XI., ki je tedaj potoval skozi Dunaj v Varšavo kot ap. vizitator. Spetoma je posetil tudi naš zavod na Dunaju in pri tej priliki spoznal lepe srčne in umske zmožnosti ponižnega ravnatelja onega zavoda.

L. 1919. je bil gospod Avg. Hlond imenovan za predstojnika nemško-ogrske sal. redovne province z sedežem na Dunaju. Po njegovem neumornem prizadevanju se je število hiš in zavodov silno hitro množilo. Nove naselbine so se odpirale ne samo v Avstriji, ampak tudi na Nemškem. Njegova zasluga je, ako je danes nemška sal. provinca ena najbolj cvetočih v naši družbi.

L. 1922. se je ustanovila nova cerkvena pokrajina v Gornji Šleziji, ki je prej spadala pod Breslavsko nadškofijo. Težavne so bile tedaj tam razmere. Politični in narodnostni boji med Nemci in Poljaki so razburjali duhove do neverjetnosti. Kdo bo vodil usodo nove cerkvene pokrajine? Mnogo imen je tedaj šlo od ust do ust, toda nihče ni mislil na skromnega salezijanskega provincijala g. dr. Hlonda. Mislil pa je nanj papež Pij XI. ki je po prvem obisku na Dunaju še mnogokrat osebno občeval z njim. Imenoval ga je za apostolskega administratorja. To imenovanje ja vzbudilo občno začudenje. Ker ni bil poznan, so ga splošno sprejeli precej mrzlo, skoro z nezaupanjem, toda v kratkem si je znal pridobiti srca vseh, ne samo Poljakov, ampak čudi Nemcev.

Tri leta je bil apostolski administrator in kot tak je bil tudi v Ljubljani na kongresu za vzhodno vprašanje. V tem času je novo cerkveno pokrajino temeljito organiziral. Odprl je provizorično semenišče za vzgojo duhovskega naraščaja, povsod je dal življenje katoliškim organizacijam, pripravil vse potrebno za zidavo stolne cerkve, škofijske palače, semenišča, stanovanja za kanonike i. t. d. Obiskal je vse župnije in birmoval povsod, tudi tam, kjer že pol stoletja ni bilo birme.

Ko je bila Zgornja Šlezija povzdignjena v škofijo, je bil tudi msgr. Hlond posvečen v škofa.

Toda ni dolgo ostal na tem mestu, ni mu bilo dano dovršiti svojih velikopoteznih načrtov.

Lansko leto je umrl primas Poljske, ki ima svoj sedež v škofiji Gnezenj in Poznanj. Na njegovo mesto je bil imenovan msgr. Hlond. Sloves njegove delavnosti in gorečnosti, je bil tedaj že tako razširjen, da je vsa Poljska z navdušenjem sprejela novo imenovanje.

Na novem mestu se je msgr. Hlond tako odlikoval, da ga je sv. stolica sedaj povzdignila do kardinalske časti. Nas ta dogodek navdaja z dvojnimi veseljem. Novi kardinal je Slovan po krvi in mišljenju, zlasti pa je vdan sin onega don Bosca, ki ga vsi skupaj imenujemo svojega očeta. Z novim imenovanjem je sveta stolica ne samo priznala osebne zasluge tega odličnega don Boscovega sina, ampak je s tem tudi odlikovala vso salezijansko družbo. Bog in Marija pomočnica naj vodita vse delevanje našega cerkvenega dostojanstvenikal

Naši razgovori.

(Odgovori na vprašanja.)

Š. T. v T. Zakaj Salezijanski Vestnik še vedno ni mesečnik? Oh, kako rad bi bil, če bi bilo le mogoče! Gotovo bi naša stvar še bolje uspevala, ko bi naše sotrudništvo vsak mesec prejemale svoje glasilo. Toda za sedaj to ni mogoče. Naše finance so prešibke, da bi zmogle kaj takega. Pa tudi tehnične ovire so. Naša tiskarna je opremljena z majhnim strojem, ki je sicer čvrst korenjak, toda ne zmore veliko dela naenkrat. Če bi hoteli vsak mesec izdajati naš list, bi si mogli omisliti drug in drugačen stroj. Kljub vsem težavam pa je mesečnik naš ideal. Dosegli ga bomo gotovo, toda kdaj, to je vprašanje, ki nanj še ni mogoče odgovoriti. Velike misli

včasih hipoma dōzorijo; tako bo mogoče tudi hipoma dozorel načrt o mesečniku. Sicer pa bi bilo dobro, da bi se tudi drugi sotrudniki in sotrudnice, zlasti pospeševalke, oglasile, kaj mislijo o tej zadevi. V naših razgovorih se bomo še dotaknili tega vprašanja in objavili tudi mnenja drugih, ki jim je na srcu prosep naše stvari.

Alfonza. Kaj je več, poklic ali mati? Na to vprašanje ni tako lahko odgovoriti. Gotovo je, da je v nekem oziru več poklic kakor mati. To se pravi: Ako Bog dejansko kliče v redovni stan, je treba slušati glas božji po besedah sv. Petra: Treba je bolj slušati Boga kot

ljudi. To je izven dvoma. Toda prav tako je izven dvoma, da Bog ne kliče v redovni stan osebe, ki je svojem staršem neobhodno potrebna. Spolnjevanje četrte božje zapovedi, ki ukazuje, da morajo otroci skrbeti za svoje starše, ako sō v potrebi, je brezdvomno zahteva, ki se ne umakne nobeni drugi še tako idealni želji. Kako je torej z Vašim slučajem? Ako bi lahko Vaša mati izhajala brez Vas in ne bi radi Vašega vstopa v samostan trpela zapuščenosti, pomanjkanja in bede, lahko brez skrbi sledite svojemu nagnjenju. V nasprotnem slučaju pa ste dolžni, da skrbite za mater, dokler živijo, zadevo svojega poklica pa prepustite Bogu. Kljub Vašim letom boste še vedno lahko stopila v redovni stan, ako Vas Bog v resnici kliče. Le molite in izročite Mariji Pom. zadevo svojega poklica; gotovo se bo vse tako izteklo, kakor je najbolj prav za Vašo dušo.

T. Š. v C. Vam se čudno zdi, da je v Vestniku tako malo poročil iz naših zavodov. Vzrok je prav enostaven: Življenje v zavodih je po svoji zunanosti tako enolično, da ni lahko pogostokrat kaj zanimivega poročati. Primerjajte poročila iz prejšnjih let in se boste prepričali, da sličiyo druga drugim: vedno ista vrsta praznikov in običajnih dogodkov (Miklavž, božičnica, ravnateljev god, i. t. d.) To pa naše čitatelje utruja. Vestnik ima vedno odprte predale za poročila iz zavodov, toda le tedaj, če ta poročila prinašajo nekaj novega, zanimivega, kar ni bilo še prejšnje leto obdelano in opisano. Edina izjema v tem oziru tvori praznik Marije Pom. Iz propagandnih namenov hoče Vestnik vsako leto prinašati poročila o tem prazniku, dasi so ta poročila precej slična med sabo, da se

tako verniki vedno iznova vnemajo za češčenje Marije Pomočnice.

Ob tej priliki pa prosimo naše zavode, naj nam pogosto pošiljajo poročila o izrednih dogodkih, ki bi mogli zanimati naše sotrudištvo, toda kolikor mogōče na kratko in v jedrnatem slogu. Zagotavljamo, da nobeno tako poročilo ne bo romalo v koš.

M. A. P. v K. Blagoslov podedovanega postajnega križa, kakor tudi vsakega drugega blagoslovljenega predmeta, velja tudi za Vas, kakor tudi za vse tiste, ki bi ga od Vas podedovali ali v dar prejeli. Blagoslov in z njim zvezani odpustki se izgube le tedaj, če je bil predmet **prodan** ali pa tako **pokvarjen**, da je izgubil prvotno obliko. V vsakem drugem slučaju, pa blagoslov ohranja vedno svojo veljavo, pa naj predmet še tolikrat spremeni lastnika.

Neži T. v B. Zakaj naš Vestnik objavlja samo milosti Marije Pomočnice ne pa tudi drugih n. pr. Srca Jezusovega, sv. Antona, Male Terezije i. t. d.? Zato ker je naš list namenjen izključno salezijanskim zadevam. Tako so odločili predstojniki, od katerih je odvisna smer našega lista. Slovenci imamo dovolj nabožnih listov, ki sprejemajo rade volje kakršnekoli zahvale za prejete milosti: mi nikakor ne maramo posegati v njihov delokrog. Zaenkrat tudi ne moremo še objavljati imena tistih, ki se priporočajo v molitev, ker nam gre vedno tesno s prostorom, naše skupne molitve veljajo itak za vse naše sotrudnike in sotrudnice, ki so potrebni pomoči od zgoraj. Radi pa objavljamo zahvale za milosti prejete po priprošnji Marije P. čast. don Bosca, Savio Dominika in drugih salezijancev, ki so umrli v sluhu svetosti.

† Stolni kanonik dr. Ferdinand Čekal.

Dne 8. maja t. l. je zatisnil oči ta iskren prijatelj salezijanske družbe. Pokojni g. kanonik je bil rojen na Češkoslovaškem l. 1866. Študiral je v svoji domovini nato pa vstopil v Ljubljansko semenišče. Svoječasno je bil župnik na Studencu pri Krškem in v Preserju. Od l. 1902. je bival v Ljubljani kot stolni kanonik ter vodil kn. šk. pisarno za računstvo. Rajni gospod je bil blagega, plemenitega značaja ter vzoren duhovnik. Povsod so ga ljubili in spoštovali. V zadnji bolezni je trpel velike muke, ki jih je prenašal z vzgledno vdanostjo.

Salezijanski družbi je bil naklonjen ves čas svojega bivanja v Ljubljani. Z veseljem se je odzval vabilu in prihittel na pomoč ob raznih svečanostih bodisi na Rakovniku, bodisi v Ml. domu. Tudi v svoji poslednji volji se je spomnil naših potreb. Blagega gospoda priporočamo vsemu našemu sotrudištvu v molitev.

R. I. P.

Razno.

Naši novomašniki. Letos bodo trije slov. salezijanci stopili prvokrat pred oltar Gospodov in sicer: vlč. g. **Blatnik Franc**, doma iz Kojnškega pri Radni na Dolenjskem, **Ivan Špan** doma iz Doropolja pri Šent Vidu na Štajerskem in pa **Serafin Pelicon**, doma iz Goriškega.

Vsem imenovanim gospodom iskreno častitamo in jih priporočamo sotrudništvu v molitev. Ob enem častitamo tudi gg. Blatniku in Peliconu, ki sta oba dosegla pred kratkim doktorsko čast, prvi v Turinu, drugi pa v Rimu na Gregorijanski univerzi.

Petdesetletnica Sal. Vestnika. Meseca avgusta tega leta bo minulo 50 let, odkar je don Bosco začel izdajati prvi Sal. Vestnik v italijanskem jeziku.

Salezijanska družba je bila ustanovljena 1. 1859.; njena pravila je sv. stolica potrdila 15 let pozneje. Tedaj je naša družba štela 148 članov 105 novincev ter kandidatov in 7 zavodov. Hčere Marije Pom. so imele samo eno hišo in sicer v Mornese (Mönferrato).

L. 1874. je don Bosco zamislil Zvezo sal. sotrudništva in dve leti pozneje je Pij IX. potrdil pravilnik te zveze. Don Bosco je čutil, da Zveza neobhodno potrebuje svojega glasila, zato je naslednje leto začel izdajati Vestnik, ki je tako krepko pripomogel, da se je vsepovsod razširila zalez. misel. Sicer je prvo leto izhajal z naslovom „Bibliofilo cattolico“ in je imel le podnaslov „Bollettino Salesiano“ (Sal. Vestnik). toda že drugo leto je prvi naslov izginil in ostal drugi. Sedaj se Vestnik tiska v devetih jezikih. V slovenskem jeziku se je začel tiskati 1. 1904. pod imenom: „Don Bosco“. Pozneje se je spremenil v „Salezijanska Poročila“, med vojno pa je dobil sedanji naslov.

Slavnost sv. Cirila in Metoda v Turinu. Dne 5. junija so v naši osrednji bogoslovnici v Turinu bogoslovci priredili prav lepo uspelo slavnost sv. Cirila in Metoda na inicijativo slovanskih klerikov, zlasti Slovencev, ki jih je bilo letos tam 9. Slavnostna prireditev je obsegala razne slovanske in staroslovenske pesmi (med njimi

tudi St. Premrla *Gospodi Bože moi*), ki jih je proizvajal domači cerkveni zbor oziroma zbori posameznih slovanskih skupin, deklamacije in govore v italijanskem jeziku. Vsem navzočim je globoko segla v srce zlasti naša pesem, ki žanje povsod splošno priznanje.

Zveza bivših salezijanskih gojencev. Tajnik Zveze nam poroča: „Dne 27. jun. je bila obletnica ustanovnega občnega zbora. Malo dete je še naša Zveza in težki so njeni začetki. Vendar nosimo v srcih željo, da jo dvignemo pod spretnim vodstvom č. g. ravnatelja dr. Volčiča do pozitivno delujočega faktorja v prid salezijanski ideji. V tem času je imel odbor 8 rednih in eno izredno sejo. Uprizorili smo igrokaz „Bog ne plačuje vsako soboto“, ki je zadovoljivo uspel tako v finančnem kot moralnem oziru. Za občni zbor, ki bo v nedeljo 18. septembra t. l., pripravljamo za popoldansko razvedrilo lepò igrico. Natančen spored tega letnega zborovanja bomo pravočasno priobčili.

V nedeljo 26. junija so se vpisali v Zvezo gojenci IV. letnika. Na pot v življenje jim želimo obilo božjega blagoslova.“

Salezijanske obrne šole (mizarji, krojači in črevljarji) na Rakovniku sprejmejo za šolsko leto 1927—28 toliko novih gojencev, kolikor ima zavod prostorov na razpolago. Ker je število prostorov omejeno, prosimo, naj se tisti, ki žele biti sprejeti, oglasijo pismeno ali ustno čimprej pri vodstvu zavoda, ki jim bo sporočilo pogoje.

Konvikt na Rakovniku za gojence nižje javne gimn. ima na razpolago še nekaj mest. Kdor želi biti sprejet, naj se oglasi takoj. Gojenci imajo v zavodu vso oskrbo in tudi instrukcije. Sprejemajo se pa le gojenci z lepim vedenjem, ki so imeli doslej povoljne uspehe pri učenju.

Salezijanski zavod v Veržeju sprejema zdrave, nadarjene fante v starosti 14. do 22. leta, ki imajo namen posvetiti se salezijanskemu življenju v domovini ali v misijonih.

Milosti Marije Pomočnice objavimo prihodnjič.